

Három királyok

Krúdy

A Krúdy-Összest olvasom:
tehát a Szentek-Egyességét.
Szülőfalumban ahogy Terka néném
meg mind a hét unokatestvér gyermekek
amikor olvasták esti harangszóra
elalvás előtt az imakönyveket.
Így olvasom hát — mint illő — az Írást:
e dünnnyögő-brummogó
földet se átkozó
égre öklöt se rázó
a Teremtés feje felett elnéző
mert mindenén átlátó
ezért semmit meg nem bocsátó
szelidség-álszakállú
elátkozott nyírségi Ézsaiást.

„Biedermeier?” — Node itész úr, ne mondja!
Én mondom meg:
parfömben pácolt vitriol!
bomba — rózsacsokorba!
— Persze: ha jól olvasol! —
Én így olvasom
— mint emberfia az Ember Fiát —
e „biedermeiert” ...
hogy fogam vacog térdem remeg
én így olvasom
— magányos sereg —
ez Egyszemélyes Mindenszenteket

Márai

És esténként Márait olvasom.
Ilyenkor — no este van hál' Isten — gondolom.
Kezdődhet!
Dehát hisz nekem „este” van már nappal
is — mikor azzal az okos öreg pappal
erről beszélünk — vagyis Róla beszélünk.
És így beszélünk:
— Ugye ma este majd megint reverend?!
— De hisz ez csak evidens szerkesztő úr!
Egyszóval arról beszélünk mosolyogva:
hát van nekünk kettőnknek „nappal” itt
egyáltalán? Van reggel? Dél? Meg délután?
Hiszen mi reggel délben délután
— csakúgy mint estelente —
— csakúgy mint éjjel-nappal —
(és mindig hajnalig! és mindig másnapig!)
bizony mi így olvassuk Márait.
„esténként”
bizony mi így olvassuk Márait.

József Attila

És folyton olvasom József Attilát.

És már réges rég óta
és most már egyre inkább
ilyesmit olvasok ki belőle magamnak:

kell valami lehellet-finom
majd'hogy azt mondanám:
elegáns téboly — s ha ez nem elég
ha ez már nem segít
hát kell valami csupaész-örület
s valami örületes tisztesség
kell: az „engem-félrevezettek-kérem” — műhülyék
s az ön- és közveszélyes rögeszmék
(melyek mindig oly „rendesek”)
a tévedhetetlen tévtanok
a csak hinni-lehet-hittanok
ellen
kell valaki
aki van olyan vegytisztán-igazi
olyan élethalálra-elszánt bátran-örült
hogy vállalja akár
a szerep-bolondot is:
s mondja az igazit nem csak a valódit
még akkor is ha tudja
az igazságnak rendszerint nem lehet igaza
pláne a „maga idejében”

és aztán?

hát ha nem marad egyéb:
ráheveredni
a rögeszme-eszmék
s az eszme-rögeszmék
sínpárjára

hadd jöjjön az a vonatkerék